

[Valdemar Thomsen.]

ikke mig, der svarede“, sagde Nr. 3. — Maa-ske det ogsaa er undskyldeligt, at det ærede Medlem Hr. Christmas Møller misforstod Situationen. Han har i alt Fald nu for anden og tredje Gang — og tredje Gang skriftligt — givet sit Ja til, at han gerne vil et Samarbejde med Regeringen, og samtidig har han proklameret, at den afgørende Kamp her i Danmark vil komme til at staa mellem Konservatismen og Socialismen. Man kan nok sige, der er noget for enhver Smag, maaske ikke for den bedste.

Af hvilken Grund de Konservative er saa forhippede paa at komme i officielt Samarbejde, det er noget vanskeligt at forstaa for Tiden. Deres Kælebørn, Storindustri, Højfinans, faar nemlig under denne Regering baade i Pose og i Sæk. Det var mere end forsigtigt, naar Statsministeren i sin Tale sagde, at Industri og Skibsfart har gode Konjunkturer. Nej, de har mere end gode Konjunkturer, Millionærerne skyder jo op som Paddehatte, og Storfinansens vidtstrakte Domæne vederkvæges under den „milde Regn“, som det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch i Gaar omtalte, i Form af Rente, i Form af et stigende Renteniveau, der svier haardt til det arbejdende Folk. Nej, der er sandelig ingen smalle Steder med Hensyn til Aktieudbytter: op til 50 pCt. er ikke noget usædvanligt, 15,8 tror jeg, det var i Gennemsnit, mod Landbrugets 2,2, og dertil kommer, at de 15,8 er netto, efter at der, delvis til de samme Personer, som gaar igen mange, mange Steder, er udbetalt himmelhøje Gager og himmelhøje Tantiører, medens Landbrugets + 2,2 i Virkeligheden betyder et Underskud paa 80 Kr. pr. ha; disse fattige 2,2 vilde blive til Minus, hvis Landbrugets Løn og Arbejdstid kom op paa det, som er gældende for den allerlavest tarifmæssigt lønnede Arbejder i Byerne. Ærlig talt, jeg forstaa ikke, hvad det ærede Medlem Hr. Christmas Møller beklager sig over paa det økonomiske, jeg siger udtrykkeligt: paa det økonomiske Omraade, saa længe Regeringen i den Grad, som vi har set nu i de senere Aar, favoriserer Storindustri og Højfinans, gaar deres Ærinde, og navnlig er det mærkeligt i Betragtning af, at det ærede Medlem, naar det passer ham, kan, som han ogsaa benyttede sig af, skælde Regeringen Hæder og Ære fra og maaske ogsaa for sit Parti redde dem af Regeringens Vælgere, som foruden at beholde de store Fordele, som Systemet byder dem, ved Siden af kunde tænke sig at slippe lidt billigere i Skat.

Men altsaa, det var det, jeg kom fra: der var paa et givet Tidspunkt i Socialdemokratiet ved at vaagne en Forstaaelse af, at en tidssvarende økonomisk Politik kun kan befordres ved Samarbejde mellem Arbejder og Bonde. Formanden for Gruppen, dens Ordfører her i Salen, det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, udtalte under Tillægsbevillingslovens 3die Behandling — det kan læses Sp. 6832, men jeg skal indrømme, det lyder noget utroligt nu, efter at vi har hørt Talen i Gaar; Stemmeføringen var en anden dengang. Det ærede Medlem sagde:

„Øjeblikkets vigtigste Spørgsmaal er at faa et Samarbejde i Stand mellem Arbejder og Bonde, idet det er det eneste, der kan føre til en Løsning af disse for vort Land saa kritiske Spørgsmaal“.

Det ærede Medlem understregede denne Udtalelse ved at tilføje:

„Det er ikke nogen tom Talemaade, at det er det, det drejer sig om“, og det ærede Medlem appellerede ved denne Lejlighed til Arbejdernes Forstaaelse ved at sige:

„De — altsaa Arbejderne — maa forstaa, at Sammenhængen mellem Prissvingningerne paa disse agrariske Produkter og alt det, det drejer sig om i deres egen Tilværelse, er saa nøje, at disse Spørgsmaal maa løses under eet, under det Løsen, som i høj Grad er Socialdemokratiets, nemlig at det er det arbejdsskabende Element, der skal hjælpes, hvorimod det er den passive Kapital, som hidtil i hele denne Krise har skummet Fløden, der nu skal yde Ofrene.“

Naar man nu sammenholder disse Udtalelser, som jeg kan give min Tilslutning fra Ende til anden, med Statsministerens Taler ved Sommerens Stævner, der altsaa Søndag efter Søndag blev refereret for hele den danske Befolkning, og man saa tænker paa det, som det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch i Gaar var inde paa, ja, saa maa man jo sige, at der er en himmelvid Forskel. Tidligere var Omkvædet altsaa dette: Det er den værdiskabende Produktion, som maa sikres — det var Statsministerens Ord i Sommer — for at sikre Beskæftigelse og Arbejdsudbytte. Der er Venstremænd, sagde Statsministeren ved en bestemt Lejlighed, som tænker sig at træde i Samarbejde med Socialdemokratiet, ligesom der fremdeles er Folk i L. S.-Bevægelsen, som forstaa, at der maa Samarbejde til med Arbejdernes Parti, hvis alvorlige Samfundsspørgsmaal skal klares, og Statsministeren erklærede sig